

Kompetencen til at dispensere fra kravet om, at regnskabspligtige har pligt til at opbevare regnskabsmateriale i Danmark, foreslås flyttet fra ligningskommissionerne til de kommunale skattemyndigheder som følge af, at skatteankenævnene (tidligere ligningskommissionerne) ikke skal være ansættende myndighed. Det forudsættes, at kompetencen i Københavns og Frederiksberg kommuner fortsat vil ligge i skattedirektoraterne, men den særlige henvisning hertil foreslås ophævet under hensyn til, at skattedirektoraterne er omfattet af begrebet den kommunale skattemyndighed.

Det foreslås endvidere, at afgørelser kan påklages til skatteankenævnene, men ikke til højere administrativ myndighed.

Til nr. 4

Kompetencen til at fastsætte dagbøder for manglende indgivelse af selvangivelse m.v. foreslås overført fra ligningskommissionerne til de kommunale skattemyndigheder som følge af, at skatteankenævnene (tidligere ligningskommissionerne) ikke længe skal være ansættende myndighed.

Adgangen til at påklage afgørelser til Ligningsrådet foreslås bevaret.

Til nr. 5 og 6

Efter forslaget skal Ligningsrådet have adgang til at bemyndige de kommunale skattemyndigheder og de regionale told- og skatteforvaltninger til at udlade at pålignende skatteforhøjelser.

Det skal fortsat være de skattelignende myndigheder, der i særlige tilfælde fritager for forhøjelser, men det foreslås, at der skal være klageadgang til skatteankenævnene, men ikke til højere administrativ myndighed.

Til nr. 7

Ved ændringen, der er særskilt omtalt i kommuneaftalen, udvides oplysningspligten efter § 7, stk. 1, nr. 1, til også at omfatte beløb, der ydes til dækning af rejse- og befordringsudgifter, selv om beløbet efter ligningslovens § 9, stk. 5, er skattefrit for modtageren.

Dagpenge og rejsegodtgørelse under udførelse af offentlige hverv, jf. statsskattelovens § 5 d, skal ikke oplyses.

Til nr. 8

Efter den hidtidige formulering skulle der gives oplysninger til ligningskommissionen eller højere skattemyndighed, men da skatteankenævnet (tidligere ligningskommissionen) ikke skal være ansættende myndighed, foreslås det, at der også tilvejebringes hjemmel for, at de kommunale skattemyndigheder

kan kræve oplysninger. Pligten omfatter herefter alle skattemyndigheder.

Til nr. 9

Efter den gældende § 9, stk. 1, kan ministeren afgøre omfanget af oplysningspligten m.v., og efter stk. 2 kunne beføjelserne i nærmere opregnede tilfælde delegeres til ligningskommissionerne.

Det foreslås, at der i de tilfælde, hvor der hidtil har været hjemmel til at delegeres beføjelserne til ligningskommissionerne, gives hjemmel til, at der i stedet kan delegeres til de kommunale skattemyndigheder som ansættende myndighed, og at afgørelser kan påklages til skatteankenævnene, men ikke til højere administrativ myndighed. Det bemærkes herved, at begrænsningen i den administrative klagevej alene angår de tilfælde, hvor der er lovhjemmel til at delegeres 1. instans-afgørelsen til de kommunale skattemyndigheder.

Til § 4

(Lov om kommunal indkomstskat)

Til nr. 1 og 2

Den foreslåede § 2 ændrer reglerne i lov om kommunal indkomstskat om fordeling af den kommunale andel af selskabsskatten. Ændringen går ud på, at et selskabs hjemstedskommune altid selv skal kunne beholde mindst en tredjedel af den kommunale andel af selskabsskatten for et selskab.

Ændringen er en udmøntning af det punkt i kommuneaftalen, hvori det hedder, at »fordelingsreglerne vedrørende selskaber med filialer i andre kommuner justeres således, at skatteprovenuet i den lignende kommune kommer til at stå i et rimeligt forhold til arbejdsindsatsen.«.

Efter de gældende regler afregner staten 3/25 af indkomstskatten for et selskab o.lign. til selskabets hjemstedskommune. Hvis selskabet driver virksomhed i andre kommuner – f.eks. i form af filialer – skal hjemstedskommunen foretage en fordeling af den samlede kommunale andel. Typisk sker fordelingen efter den såkaldte lønningsregel, d.v.s. at lønsummen for ansatte i de enkelte andelsberettigede kommuner anvendes som fordelingsnøgle.

Fordelingsreglerne vil efter omstændighederne kunne føre til, at hjemstedskommunen kommer til at afgive størstedelen af den kommunale andel af selskabsskatten til andre kommuner. I så fald vil der kun være en meget lille egeninteresse hos hjemstedskommunen i at foretage en effektiv selskabsligning.

For at undgå sådanne situationer foreslås det, at der i den kommunale indkomstskattelov indsættes en bestemmelse om, at der i alle tilfælde tilkommer